

som Ministeren med Rette satte i Spidsen for dette Lovforslag: Menneskenes Ernæring, synes det mig, at de Ting, jeg her har nævnt, maa, om jeg saa maa sige, komme i andet Plan.

Produktionen ved indførte Fodermidler er drevet i stor Udstrækning af det mindre Landbrug, og det er drevet lønnende. Livet eller Forholdene har budt en Chance, og det mindre Landbrug har været i Stand til at tage denne Chance og udnytte den, hvad det fortjener Tak for. Det er for øvrigt altid det, der kræves af os i Livets mange forskellige Forhold, at vi griber den Chance, der tilbyder sig, og udnytter den. Dette med de stegte Duer tror jeg oprigtigt talt ikke paa; det er vist meget faa, der fanger dem ind, og jeg tvivler i høj Grad om Lykken for de faa, der naar det ved at gabe meget højt. Men indrømmes maa det tillige, at denne Produktion ved indførte Fodermidler indeholder en større Risiko end den, som er anlagt paa den hjemlige Produktion. Ganske at beskytte mod en saadan Risiko under en Situation som denne tror jeg ikke, Samfundet vil være i Stand til, men bedre Forholdene noget og træde regulerende til kan Samfundet, og det er det, jeg for min Del synes, vi bør gøre.

Men overfor dette Hensyn synes det mig berettiget ogsaa at nævne, at man ikke helt maa betage dem, som skal afgive Kornet, Muligheden for at opretholde den Svineproduktion, som ogsaa de kan have Lyst til at opretholde, selvfølgelig indenfor den Begrænsning, som man i det hele maa anse for nødvendig. Det kan dog ikke nægtes, at der hos adskillige Landmænd er megen Betænkelighed overfor det Kvantum, som her tænkes udskrevet, og det ligger ogsaa noget ud over det, Landbrugsudvalget havde tænkt sig. Naar Ministeren nævnede, at det var ham ikke blot om at gøre at naa en Gennemsnitsretfærdighed, kan jeg vel sige, men ogsaa, at der ikke blev begaaet Uret mod for mange enkelte Personer eller enkelte Bedrifter, ser jeg i denne Udtalelse en Mulighed for, at man ved en fortsat Forhandling vil kunne opnaa et Resultat, hvorved disse mulige Uretfærdigheder mod de enkelte undgaas. Jeg tænker mig, at dette navnlig maa opnaas ved Fradragsbestemmelserne, og det er af de Enkelt-heder, man kan behandle nærmere i et Udvalg.

Der er i disse Fradragsbestemmelser nævnt Hede-, Mose- og Skovarealer samt Eng. Der kunde formodent-

lig ogsaa være Tale om at nævne Indhegninger. Der er jo adskillige Arealer, som paa Grund af deres Beskaffenhed, Jordbundsforhold, Fugtighedsforhold o. s. v. er absolut uegnede til Korndyrkning, og naar man regner med den faktisk bestaaende Tilstand, og man endvidere ved, at disse Arealer ikke i en Haandevending kan omdannes til Kornarealer, forekommer dette mig at være et af de Forhold, som kan overvejes, naar man skal bedømme og udforme de Fradragsregler, som der i øvrigt vil blive Brug for i Lovforslaget.

Som Ministeren udtalte, ligger den foreslaaede Udskrivning ud over det, som Landbrugsudvalget har foreslaaet, og den bygger paa den Indstilling, der er kommet fra det teoretiske Udvalg, det videnskabelige Landbrugs Mænd, som Ministeren sagde. Det er deres Indstilling, Ministeren har fulgt. Nu skal jeg ikke sige det mindste ondt om disse Mænd, end mindre om deres Arbejde. Det er et dygtigt og grundigt Arbejde, der har forskaffet os en Række Oplysninger, som vil være til megen Nytte under denne Sags Behandling. Men jeg maa have Lov til at tilføje, at ved Bedømmelsen af, hvad der er nødvendigt i Henseende til Folkets Forbrug af Brødkorn, kan praktiske Folk godt gøre Fyldest, dertil kræves ikke videnskabelig Uddannelse. De Oplysninger, der foreligger fra foregaaende Aar om, hvad vi har brugt af Brødkorn, Rug, Hvede o. s. v., kan godt forstaaes og bedømmes af praktiske Folk. Jeg mener da, at det teoretiske og videnskabelige Landbrugs Mænd har tilmaalt det danske Samfund et meget rundeligt Kvantum af Næringsmidler. Jeg er selvfølgelig enig med Ministeren i, at vi skal holde Hungerspøgelset fra Døren, og ved forenede Anstrengelser vil det formentlig kunne naas, men vi skal ogsaa være os for at komme for langt til den anden Side. Vi taler dog nu om — og det forekommer mig, at det foreliggende Lovforslag er et Vidnesbyrd herom —, at der virkelig er Knaphed i Landet. Jeg skal ikke gøre Indvending imod de 4,000 Kalorier, som man i Beregningen er gaaet ud fra skal tildeles hver Person, men husholdningskyndige Folk mener, at det gaar noget over det nødvendige. For at man kan forstaa, hvad det drejer sig om, vil jeg blot nævne, at alene en Nedsættelse med 500 Kalorier repræsenterer 120,000 a 125,000 t Korn. Man vil altsaa forstaa, at hvis man gør sin Tilmaaling for rigelig, betyder det et meget stort Kvantum, og jeg tvivler